

Sygn. akt I C 371/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Michał Jank

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Sokołowska

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2017 roku w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa E. R.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda E. R. kwotę 70.000 zł (siedemdziesiąt tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 3 października 2016 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5,666,80 zł (pięć tysięcy sześćset sześćdziesiąt sześć złotych 80/100) tytułem zwrot kosztów procesu

początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:03.578]

Zostanie ogłoszone uzasadnienie wygłoszonego przed chwilą wyroku. Uzasadnienie. Powód E. R.

[f 00:00:20.389]

wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 100.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 września 2016 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, iż w 2005 roku miała miejsce kolizja drogowa w wyniku, którego śmierć poniosła pasażerka A. R. (1)

[f 00:00:49.818]

, która była córką powoda. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sławnie z 8 listopada 2015 roku uznano J. C.

[f 00:01:02.888]

za winnego spowodowania tego wyrak..., wyroku..., tego wypadku i za ten czyn skazano go na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Pojazd, którym kierował sprawca w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze stroną pozwaną. Wskazał również, iż pozwany w związku ze zdarzeniem wypłacił powodowi zadośćuczynienie w wysokości 20.000 złotych. Zdaniem powoda ta kwota była nieadekwatna do poniesionej przez niego krzywdy. W odpowiedzi

na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie kosztów postępowania. Przy..., przyznał okoliczności faktyczne dotyczące zdarzenia, jak również swoją odpowiedzialność co do zasady jak zakwestionował wysokość żądanej kwoty. Wskazał, iż już upłynął znaczny okres czasu od chwili zdarzenia. Powód zdecydował się na wystąpienie z roszczeniem po prawie dwunastu latach od wypadku, a jednocześnie znacznie zwiększył swoje roszczenie. Pozwany wskazał, iż powód w chwili śmierci miał..., córki miał 36 lat, był młodym człowiekiem, miał perspektywy powiększenia rodziny, miał wsparcie osób mu bliskich. Podniósł też, iż nie przejawiał żadnej inicjatywy dowodowej na okoliczność wykazania jego stanu psychicznego, emocjonalnego, reakcji na śmierć A. R. (1) oraz relacji między powodem, a zmarłą. Zakwestionował również datę początkową naliczenia odsetek. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. W dniu 14 czerwca 2005 roku na drodze krajowej numer (...) w okolicy miejscowości R. J. C. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki A. (...) numer rejestracyjny (...) na prostym odcinku drogi nie zachował należytej ostrożności i zjechał na przeciwny pas ruchu, a następnie na pobocze, gdzie uderzył w przydrożne drzewo. W następstwie tego zdarzenia pasażerka tego pojazdu A. R. (1) w wyniku doznanych obrażeń ciała poniosła śmierć na miejscu zdarzenia. J. C...., C.

[f 00:04:09.027]

za ten czyn został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Sławnie z 8 listopada 2005 roku na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszącym 5 lat. Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej ze stroną pozwaną. Powód pismem z 29 sierpnia 2016 roku doręczonym najpóźniej 2 września 2016 roku zgłosił stronie pozwanej roszczenie o wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 100.000 złotych. W wyniku decyzji pozwanego przyznano mu kwotę 20.000 złotych. Powyższe okoliczności są bezsporne i wynikają z dokumentów w aktach szkody oraz w aktach zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy. A. R. (1) w chwili śmierci miała 3 lata była najstarszym dzieckiem powoda. Powoda i zmarłą łączyła głęboka więź emocjonalna, tworzyli kochającą się rodzinę, razem mieszkali, spędzali wolny czas, bawili się, wychodzili na spacer, wyjeżdżali. Powód lubił bawić się z córką, spędzać z nią czas. Charakter jego pracy wymagał niejednokrotnie kilkudniowych wyjazdów, ale gdy wracał starał się nadrobić ten czas spędzając go ze zmarłą córką. Relacje powoda z córką były bardzo dobre. Powód angażował się w jej wychowanie i rozwój. Powód nie był na pogrzebie córki, gdyż w tym czasie musiał przebywać w szpitalu po wypadku. Po wyjściu ze szpitala udał się na cmentarz, co było dla niego traumatycznym przeżyciem. Nie mógł się pogodzić ze śmiercią córki. Do chwili obecnej powód co tydzień odwiedza grób córki. Wspomina z rodziną A. R. (1), odczuwa brak córki. W mieszkaniu pozostały zdjęcia córki w albumie, a jedno z tych zdjęć wisi wciąż na ścianie. Dodatkowo powód obwinia się częściowo o śmierć córki, gdyż zdecydował się wziąć ją ze sobą w podróż w trakcie, której doszło do wypadku. W chwili śmierci A. R. (1) powód miał jeszcze jedno roczne dziecko, a w (...) i (...) roku urodziły się kolejne dzieci powoda i jego żony. Powód poza rozmową w szpitalu po wypadku nie korzystał z pomocy psychologa i psychiatry. Dowód to zeznania świadków i zeznania powoda złożone na rozprawie w dniu 10 lipca 2017 roku. Sąd zważył co następuje. W niniejszej sprawie stan faktyczny był bezsporny w zakresie dotyczącym wypadku, w którym śmierć poniosła córka powoda, przebiegu, wyniku postępowania likwidacyjnego w ramach, którego pozwany wypłacił powodowi kwotę 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Z akt postępowania likwidacyjnego wynika też, iż najpóźniej 2 września 2016 roku pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty zadośćuczynienia. Powód nie przedłożył innego dowodu doręczenia wezwania do zapłaty, stąd też Sąd opierał się co do daty zgłoszenia szkody na piśmie pozwanego, w którym to piśmie pozwany wskazał na tą datę 2 września 2016. Okoliczności powyższe znalazły zresztą potwierdzenie w dowodach z dokumentów w aktach sprawy i aktach postępowania likwidacyjnego. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentów w aktach likwidacji (...) Sądu Okręgowego w Gdańsku uznając, iż dokumenty tam zgromadzone dotyczą innej osoby niż powód, gdyż nie ma

[ns 00:08:03.845]

wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia. Ponadto w sprawie znaczenie miała sama wysokość należnego zadośćuczynienia, a nie sposób, w jaki wyliczył to powód oraz z jakiego powodu, powodu, z jakiej przyczyny powód wystąpił o zadość..., zadośćuczynienie dopiero w 2017 roku tym bardziej, że powód wyjaśnił, co skłoniło

go do wniesienia pozwu. Powód i pozwany pozostawali natomiast w sporze, co do rozmiaru krzywdy i w tym zakresie Sąd oparł się na zeznaniach świadków oraz zeznaniach powoda. Jedynie te osoby mogły wskazać, jakie były relacje łączące powoda ze zmarłą córką, a zeznania świadków korespondowały ze sobą, a także z zeznaniami samego powoda. Opisywane przez te osoby relacje łączące powoda z córką, skutki śmierci A. R. (1) dla osoby powoda odpowiadają zasadom logiki i doświadczenia życiowego, zatem trudno uznać je za niewiarygodne. Powód w niniejszej sprawie dochodził zadośćuczynienia za naruszenie swoich dóbr osobistych wskutek śmierci córki w wypadku komunikacyjnym. Roszczenie to znajduje podstawę prawną w artykule 448 Kodeksu cywilnego w związku z artykułem 24 paragraf 1 Kodeksu cywilnego. W orzecznictwie funkcjonuje ugruntowany pogląd zgodnie, z którym na podstawie tych przepisów najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć osoby bliskiej nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Zgodnie z artykułem 23 Kodeksu cywilnego dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, a wyliczenie to nie ma charakteru zamkniętego, co oznacza, że do katalogu dóbr osobistych można zaliczyć także inne wartości, które nie zostały wprost wskazane w tym przepisie, w szczególności prawo do życia w pełnej rodzinie oraz prawo do utrzymywania i pielęgnacji więzi rodzinnej łączącej rodzica z dzieckiem. Artykuł 24 Kodeksu cywilnego przewiduje natomiast, że ten czyje dobro osobiste zostało naruszone cudzym działaniem może żądać między innymi zadośćuczynienia pieniężnego na zasadach przewidzianych w Kodeksie. W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady przyznając, że na mocy umowy ubezpieczenia przyjął odpowiedzialność cywilną za sprawcę wypadku, w którym śmierć poniosła A. R. (1) i odpowiedzialność opiera się więc na artykule 822 Kodeksu cywilnego w artykule 34 ustęp 1 Ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w związku z artykułem 436 paragraf 2 Kodeksu cywilnego. Kwestią sporną pozostawała kwota 20.000 złotych przyznana powodowi w postępowaniu likwidacyjnym była adekwatna do stopnia jego cierpień. Zgodnie z artykułem 448 ze znakiem 1 Kodeksu cywilnego zadośćuczynienie powinno stanowić sumę odpowiednią przy ocenie, natomiast jaka suma jest odpowiednia należy mieć na uwadze między innymi rodzaj naruszonego dobra, charakter, stopień nasilenia i czas trwania ujemnych przeżyć psychicznych doznanych przez pokrzywdzonego. Orzekając w przedmiotowej..., w przedmiocie wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi Sąd miał na uwadze, że w wypadku utracił on osobę bardzo bliską- małą córkę, z którą łączyła go głęboka więź emocjonalna

[ns 00:11:36.803]

relacji rodzica z dzieckiem. Można też wnioskować, że w przyszłości więź ta byłaby rozwijana i umacniana. Z zebranego materiału dowodowego wynika bowiem, że powód był bardzo zaangażowany w wychowanie, rozwój zmarłej córki. Poświęcał jej swój czas, rozmawiał z nią, wspólnie spędzali czas wolny. Zasadne były więc jego oczekiwania, że w przyszłości będzie mógł liczyć na wsparcie córki, co jest normalne w prawidłowo funkcjonującej, kochającej się rodzinie, którą tworzyli między innymi powód i zmarła córka. Ponadto w chwili wypadku córka powoda miała zaledwie 3 lata. Śmierć poniosła w nagłych, dramatycznych, niespodziewanych okolicznościach, co tym bardziej potęgowało szok i cierpienie powoda, który o stracie dowiedział się będąc w szpitalu. Zdarzenie to odwróciło normalny, naturalny bieg rzeczy, w którym to śmierć rodziców wyprzedza śmierć ich dziecka. Nie bez znaczenia był też fakt, że powód nie mógł uczestniczyć w uroczystościach pogrzebowych córki. Sąd miał na uwadze, że zdarzenie to miało negatywny wpływ na stan zdrowia psychicznego powoda wskutek śmierci syna powód odczuwał żal, smutek, rozpacz i niedowierzanie. Z drugiej strony Sąd miał na uwadze, że od chwili śmierci córki powoda minęło 12 lat. Upływ tego czasu musiał wpłynąć na złagodzenie

[ns 00:12:48.733]

krzywdy. Nie ulega bowiem wątpliwości, że z biegiem lat poczucie straty zmniejsza się. Osoby, których bliscy zginęli układają sobie życie na nowo i dostosowują się do sytuacji. W tym miejscu wskazać należy, iż powód wraz z żoną mają jeszcze trójkę dzieci, z których jedno w dacie śmierci A. R. (1) miało około roku. Kolejne pojawiło się rok po

śmierci córki. Powód mimo śmierci córki nie jest więc osobą samotną, ma osoby, na które może liczyć. Nie ma też dowodów na to, aby to zdarzenie wpłynęło negatywnie na dalszą karierę zawodową, jego rozwój zawodowy powoda pomijając oczywiście kwestie związane z samym uszczerbkiem na zdrowiu poniesionym przez samego powoda. W świetle tych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednie zadośćuczynienie dla powoda powinna stanowić kwota 70.000 złotych. Sąd uwzględnił również 20.000 złotych wypłacone przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym. O odsetkach orzeczono na podstawie artykułu 14 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych i artykule 481 Kodeksu cywilnego. Zgodnie z artykułem 14 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zakład ubezpieczeń powinien wypłacić odszkodowanie w terminie 30- tu dni licząc od złożenia zawiadomienia o szkodzie. Artykuł 481 paragraf 1 kc przewiduje natomiast, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody, opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. W tej sprawie powód zgłosił pozwanemu szkodę 2 września 2016. Oznacza to, że termin 30- tu dni na dobrowolne spełnienie przez pozwanego świadczenia upłynął w dniu 2 października 2016 roku. Dlatego pozwany oparł..., poparł opóźnienie z dniem 3 października 2016 i od tego dnia powinien zapłacić odsetki ustawowe. Sąd jednocześnie zastrzegł, że od dru..., 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od zasądzonej kwoty powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z artykułem 481 kc oraz artykułem 2 i 56 Ustawy z 9 października 2015 roku o zmianie Ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych Ustawy Kodeks cywilny oraz artykuł

[ns 00:15:14.335]

. W pozostałym zakresie powództwo podlegało natomiast oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie trzecim wyroku. O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie artykułu 98 kpc, 99 kpc i 108 kpc. Powód niniejszy spór wygrał w 70- ciu procentach. Na koszty poniesione przez powoda składa się opłata od pozwu 5.000 złotych, koszty zastępstwa procesowego 5.400 złotych zgodnie z paragrafem 6 punkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września dwutysięcznego..., 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a także opłata skarbową od pełnomocnictwa. Pozwany poniósł natomiast koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.417 złotych. Mając na uwadze stopień, w jakim powód wygrał spór Sąd uznał, iż na jego rzecz, na jego rzecz należy się zwrot kwoty 7.291 złotych, a na rzecz pozwanego 1.624 złote 20 groszy. Po skompensowaniu tych obu należności Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.666 złotych 80 groszy. Dobrze to wszystko, proszę zakończyć...

[koniec 00:16:47.000]